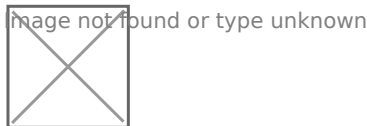

“Όταν στην ψυχή μας είναι θρονιασμένος ο Χριστός, μπορεί να έχει θέση ο αντίχριστος;”

/ [Αγιορείτικα](#)

Ήταν ξαπλωμένος στο κρεβατάκι του ο Γέροντας Πορφύριος και μου είπε: “Δεν μου λες, εδώ που κάθομαι εγώ, εσύ μπορείς να καθίσεις;”

– “Βεβαίως, Γέροντα”, του απάντησα. “Πώς δεν μπορώ!”

– “Βρε, μου λέει έτσι όπως μιλούσε χαριτωμένα, τρελός είσαι; Θα πέσεις επάνω μου και θα σκάσω!”

– “Ε, ναι Γέροντα, πρέπει να σηκωθείτε εσείς για να καθίσω εγώ”, συμπλήρωσα διορθώνοντας.

– “Α! μπράβο, μπράβο. Έτσι γίνεται και με την ψυχή μας απέναντι στον Χριστό και στον αντίχριστο. Όταν στην ψυχή μας είναι θρονιασμένος ο Χριστός, μπορεί να έχει θέση ο αντίχριστος;”

– “Όχι, Γέροντα”

– “Ε! Γι’ αυτό, παιδί μου, σου λέω. Δεν έχουμε τον Χριστό στην ψυχή μας. Αν Τον είχαμε, δεν θα μας πλησίαζε ο διάβολος καθόλου.

Δυστυχώς όμως δεν προσέχουμε και μπαίνει μέσα ο τρισκατάρατος και ο Χριστός που είναι πολύ ευγενής, στέκεται στην πόρτα και χτυπάει. Αν Του ανοίξουμε μπαίνει μέσα.

Ενώ ο διάβολος μία τρυπούλα να βρει, χώνεται αδιάντροπα και άμα μπει δεν ξαναβγαίνει! Γι’ αυτό χρειάζεται να είμαστε πολύ προσεκτικοί στη ζωή μας, ούτως ώστε να μη δίνουμε τόπο στο σατανά.

Πολλές φορές δεν προσέχουμε και είτε τον αναφέρουμε, είτε στέλνουμε στον διάβολο τα παιδιά μας ή τη γυναίκα ή τον άνδρα μας ή άλλους ανθρώπους...”